

Olovlig hantering av avkodningsutrustning

Sammanfattning

I betänkandet behandlas regeringens proposition 2013/14:123 Olovlig hantering av avkodningsutrustning. I propositionen lämnar regeringen förslag till ändringar i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning. Lagen syftar till att förhindra olovlig tillgång till vissa programtjänster och andra tjänster inom informationssamhället.

Regeringens förslag till ändringar i lagen innebär att det kriminaliserade området utvidgas till att även omfatta viss privat olovlig hantering av avkodningsutrustning. Det ska vara straffbart att anskaffa eller använda avkodningsutrustning för privat bruk i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande. Det ska också vara straffbart att tillverka, importera, distribuera, sälja, hyra ut eller installera avkodningsutrustning i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande, oavsett om verksamheten bedrivs yrkesmässigt, i förvärvssyfte eller privat.

Straffet för privat olovlig hantering genom användning eller anskaffning av avkodningsutrustning ska vara böter. Straffet för övrig olovlig hantering av avkodningsutrustning ska vara böter eller fängelse i högst två år. I ringa fall ska det inte dömas till ansvar. Avkodningslagen ska inte tillämpas på gärningar som är belagda med straff enligt brottsbalken.

Försök till sådana brott som består i tillverkning, import, distribution, försäljning, uthyrning eller installation ska endast vara straffbelagt om brottet inte skulle vara att anse som ringa om det hade fullbordats.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 augusti 2014.

I betänkandet behandlas även en följdmotion (V).

Utskottet tillstyrker regeringens lagförslag och avstyrker motionen.

I betänkandet finns en reservation (V).

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	1
Utskottets förslag till riksdagsbeslut.....	3
Redogörelse för ärendet.....	4
Ärendet och dess beredning.....	4
Propositionens huvudsakliga innehåll.....	4
Utskottets överväganden.....	5
Olovlig hantering av avkodningsutrustning.....	5
Reservation.....	11
Olovlig hantering av avkodningsutrustning (V).....	11
<i>Bilaga 1</i>	
Förteckning över behandlade förslag.....	12
Propositionen.....	12
Följdmotionen.....	12
<i>Bilaga 2</i>	
Regeringens lagförslag.....	13

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

Olovlig hantering av avkodningsutrustning

Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning.

Därmed bifaller riksdagen proposition 2013/14:123 och avslår motion 2013/14:K20 av Mia Sydow Mölleby m.fl. (V).

Reservation (V)

Stockholm den 5 juni 2014

På konstitutionsutskottets vägnar

Peter Eriksson

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Peter Eriksson (MP), Per Bill (M), Björn von Sydow (S), Andreas Norlén (M), Helene Petersson i Stockaryd (S), Billy Gustafsson (S), Karl Sigfrid (M), Phia Andersson (S), Karin Granbom Ellison (FP), Hans Hoff (S), Per-Ingvar Johnsson (C), Tuve Skånberg (KD), Jonas Åkerlund (SD), Mia Sydow Mölleby (V), Sedat Dogru (M), Anna-Lena Sörenson (S) och Montaser Eneim (M).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

I betänkandet behandlas regeringens proposition 2013/14:123 Olovlig hantering av avkodningsutrustning. I propositionen föreslås ändringar i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning. Regeringens förslag finns i bilaga 1 och lagförslaget i bilaga 2.

Regeringen har i propositionen redogjort för ärendets beredning fram till dess att propositionen beslutades. Regeringen har begärt in Lagrådets yttrande. Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

I betänkandet behandlas även en följdmotion som har väckts med anledning av propositionen. Förslaget i motionen återges i bilaga 1.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen lämnar regeringen förslag till ändringar i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning. Lagen syftar till att förhindra olovlig tillgång till vissa programtjänster och andra tjänster inom informationssamhället.

Förslagen innebär att det kriminaliserade området utvidgas till att även omfatta viss privat olovlig hantering av avkodningsutrustning. Det ska vara straffbart att anskaffa eller använda avkodningsutrustning för privat bruk i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande. Det ska också vara straffbart att tillverka, importera, distribuera, sälja, hyra ut eller installera avkodningsutrustning i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande, oavsett om verksamheten bedrivs yrkesmässigt, i förvärvssyfte eller privat.

Straffet för privat olovlig hantering genom användning eller anskaffning av avkodningsutrustning ska vara böter. Straffet för övrig olovlig hantering av avkodningsutrustning ska vara böter eller fängelse i högst två år. I ringa fall ska det inte dömas till ansvar. Avkodningslagen ska inte tillämpas på gärningar som är belagda med straff enligt brottsbalken.

Försök till sådana brott som består i tillverkning, import, distribution, försäljning, uthyrning eller installation ska endast vara straffbelagda om brottet inte skulle vara att anse som ringa om det hade fullbordats.

Lagändringarna föreslås träda i kraft den 1 augusti 2014.

Utskottets överväganden

Olovlig hantering av avkodningsutrustning

Utskottets förslag i korthet

Riksdagen antar regeringens lagförslag, vilket innebär att viss privat olovlig hantering av avkodningsutrustning kriminaliseras. Därmed avslår riksdagen en motion.

Jämför reservation 1 (V).

Gällande ordning

Avkodningslagen

Enligt lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning (avkodningslagen) är i stort sett all kommersiell hantering av avkodningsutrustning som sker utan godkännande av tjänsteleverantören straffbar. Lagen omfattar inte privat olovlig hantering av avkodningsutrustning.

Avkodningslagen trädde i kraft den 1 maj 2000 och infördes för att genomföra det s.k. avkodningsdirektivet¹ (prop. 1999/2000:49, bet. 1999/2000:KU16, rskr. 1999/2000:171).

Syftet med avkodningsdirektivet är att förbättra skyddet för leverantörer av sådana tjänster som bygger på eller utgörs av villkorad tillgång. I direktivet anges att lönsamheten och den ekonomiska livskraften för denna typ av tjänster ofta är beroende av att leverantören garanteras betalning. Det anges vidare att det därför är nödvändigt med ett rättsligt skydd mot olaglig utrustning som möjliggör kostnadsfri tillgång till tjänsterna. Det anges också att skillnader i de nationella reglerna om rättsligt skydd för de aktuella tjänsterna kan skapa hinder för den fria rörligheten för varor och tjänster och att dessa hinder bör undanröjas genom en enhetlig skyddsnivå i alla medlemsstater. Direktivet syftar emellertid inte till en fullständig harmonisering av medlemsstaternas regler på området. Medlemsstaterna får t.ex. besluta om ett starkare skydd än det som direktivet ger. Den tvingande regleringen i direktivet är begränsad till kommersiell hantering.

Det otillåtna enligt direktivet är inte avkodningsutrustningen i sig utan de angivna former av hantering av utrustningen som gör det möjligt att få olovlig tillgång till en skyddad tjänst. Enligt 5 § första stycket avkodningslagen får avkodningsutrustning inte yrkesmässigt eller annars i förvärvssyfte tillverkas, importeras, distribueras, säljas, hyras ut, innehas, installeras, underhållas eller bytas ut i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/84/EG om det rättsliga skyddet för tjänster som bygger på eller utgörs av villkorad tillgång.

Det är alltså syftet med användningen av avkodningsutrustningen som är avgörande för omfattningen av förbudet. De tjänster som skyddas enligt 2 § avkodningslagen är ljudradio- eller tv-sändningar som är riktade till allmänheten, varje annan tjänst som utförs elektroniskt, på distans och på begäran av mottagaren, samt tillhandahållandet av villkorad tillgång som en tjänst i sig. Lagen omfattar således inte bara tjänster som traditionell betal-tv eller betalradio utan också tjänster som beställvideo (video on demand), s.k. music on demand, elektronisk utgivning och ett stort urval andra onlinetjänster (jfr prop. 1999/2000:49 s. 10).

Den vanligaste metoden att göra en tjänst tillgänglig för kunderna är en särskild avkodningsutrustning som används tillsammans med ett s.k. smart kort, dvs. ett plastkort med en inmonterad mikroprocessor och ett minne som kan bearbeta data, som köps från leverantören.

För att en tjänst ska omfattas av lagen måste tjänsten för det första vara föremål för villkorad tillgång. Med det avses att användare eller mottagare av tjänsten, till följd av tekniska åtgärder eller arrangemang, kan få tillgång till tjänsten i tolkningsbar form först sedan de har blivit personligt godkända som behöriga. För det andra ska tjänsten tillhandahållas mot ersättning.

Med avkodningsutrustning avses utrustning eller programvara som utformats eller anpassats för att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form (4 §).

Det är enligt 6 § avkodningslagen straffbart att på annat sätt än genom import uppsåtligen bryta mot 5 §. När det gäller straff för olovlig import hänvisar avkodningslagen till lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

Maximistraflet för brott mot avkodningslagen är fängelse i högst två år. I avkodningslagen finns också bestämmelser om förverkande av egendom. Den som bryter mot lagen ska vidare betala skälig ersättning för att den tjänst som gjorts tillgänglig genom brottet har utnyttjats samt ersättning för den ytterligare ekonomiska skada som brottet har medfört.

För straffbarhet enligt lagen krävs att gärningen begåtts uppsåtligen. Samma förutsättning gäller för ersättningskyldighet.

Upphovsrättslagen

Genom de lagändringar som trädde i kraft den 1 juli 2005 i lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk (upphovsrättslagen) infördes bl.a. nya bestämmelser om skydd för tekniska åtgärder.

Bestämmelserna innebär att det bl.a. är straffbart att tillverka eller sälja produkter – eller tillhandahålla tjänster – som huvudsakligen är utformade i syfte att möjliggöra eller underlätta kringgående av en teknisk åtgärd. Med teknisk åtgärd avses varje verkningsfull teknik, anordning eller komponent som hindrar eller begränsar framställning av exemplar eller tillgängliggörande för allmänheten av upphovsrättsligt skyddade verk. En digital kopieringsspärr är ett exempel på en teknisk åtgärd.

Själva kringgåendet av den tekniska åtgärden är också förbjudet och straffbart. Till skillnad från vad som gäller i fråga om otillåten hantering av avkodningsutrustning enligt avkodningslagen omfattar förbudet i upphovsrättslagen även sådant kringgående som utförs av privatpersoner (52 d §).

För att ha rättsligt skydd ska den tekniska åtgärden syfta till att skydda upphovsrätten till ett verk eller rätten till en prestation skyddad av närstående rättigheter. Det rättsliga skyddet för tekniska åtgärder är därför begränsat till sådana åtgärder som hindrar eller begränsar upphovsrättsligt relevanta förfoganden.

Avsikten med bestämmelserna är bl.a. att ge upphovsmän och innehavare av till upphovsrätten närstående rättigheter ökat skydd mot otillåtna förfoganden med deras verk och prestationer i den digitala miljön. För att tydliggöra relationen mellan bestämmelserna om skydd för tekniska åtgärder och avkodningslagen anges uttryckligen i 52 c § andra stycket upphovsrättslagen att bestämmelserna om skydd för tekniska åtgärder inte är tillämpliga när det gäller sådana tekniska åtgärder eller arrangemang som används i samband med tjänster i form av ljudradio- eller televisionssändningar som skyddas enligt avkodningslagen.

Enligt 53 § andra stycket upphovsrättslagen ska den som för sitt enskilda bruk kopierar ett datorprogram som är utgivet eller av vilket exemplar har överlåtit med upphovsmannens samtycke inte dömas till ansvar, om förlagan för kopieringen inte används i näringsverksamhet eller offentlig verksamhet och han eller hon inte utnyttjar framställda exemplar av datorprogrammet för annat ändamål än sitt enskilda bruk. Den som för sitt enskilda bruk framställer exemplar i digital form av en offentliggjord sammanställning i digital form ska under de förutsättningar som nyss nämnts inte dömas till ansvar.

Propositionen

I propositionen gör regeringen bedömningen att det finns ett behov av att kriminalisera viss privat olovlig hantering av avkodningsutrustning. Utifrån de uppgifter som har lämnats av branschen och berörda myndigheter är bedömningen i den promemoria som ligger till grund för lagstiftningsärendet att omfattningen och skadeverkningarna av olovlig användning av avkodningsutrustning förefaller ha ökat på senare år (Ds 2013:43 s. 36).

Stockholms universitet har i sitt remissvar framfört viss kritik när det gäller underlaget för förslaget. Av tillgängliga uppgifter står det dock enligt regeringens uppfattning klart att omfattningen och skadeverkningarna av den olovliga hantering av avkodningsutrustning som en utvidgad kriminalisering är avsedd att träffa är ett angeläget problem. Konsekvenserna av en fortsatt negativ utveckling blir kännbara för såväl företagen som de kunder som tecknar abonnemang och genom sina avgifter måste täcka också det inkomstbortfall som den olovliga hanteringen förorsakar.

Regeringen delar därför bedömningen i promemorian att kriminaliseringen av yrkesmässig hantering uppenbarligen inte har varit tillräcklig för att stävja

denna utveckling. Enligt regeringen finns det tillräcklig erfarenhet av denna problematik för att nu gå vidare och skapa bättre möjligheter att ingripa också mot den otillåtna hantering av avkodningsutrustning som i dag inte utgör brott.

Enligt regeringen utgör förarbetsuttalanden till tidigare lagstiftning rörande avkodningsutrustning (jfr prop. 1993/94:53) sannolikt ett hinder i praktiken mot en prövning enligt befintliga straffbestämmelser i brottsbalken. Enbart en tillämpning av befintliga straffbestämmelser i brottsbalken skulle troligen inte heller vara tillräcklig. Någon annan lösning för att komma till rätta med problemet än att utvidga det kriminaliserade området i avkodningslagen har inte framkommit.

Det finns också ett behov av att uppnå en mer enhetlig reglering när det gäller avkodningslagens och upphovsrättslagens bestämmelser om skydd för tekniska åtgärder i förhållande till lagstiftningen i våra grannländer.

Sammantaget är bedömningen att det finns ett behov av att särskilt kriminalisera även privat olovlig hantering av avkodningsutrustning. Förhållandet mellan brottsbalkens straffbestämmelser och avkodningslagen behöver också klargöras.

Regeringen föreslår att det ska vara straffbart att anskaffa eller använda avkodningsutrustning för privat bruk i syfte att göra en tjänst som omfattas av avkodningslagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande.

Det ska också vara straffbart att tillverka, importera, distribuera, sälja, hyra ut eller installera avkodningsutrustning i syfte att göra en tjänst som omfattas av avkodningslagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande, oavsett om verksamheten bedrivs yrkesmässigt, i förvärvssyfte eller privat.

Ett av skälen till den föreslagna regleringen är att uppnå enhetlighet med bestämmelserna i upphovsrättslagen om kringgående av skyddet för tekniska åtgärder. Enligt upphovsrättslagen är det själva kringgåendet som är straffbelagt. Med denna utgångspunkt bör en motsvarande bestämmelse i avkodningslagen avse olovlig användning av avkodningsutrustning. Privat olovlig användning av avkodningsutrustning, exempelvis genom s.k. cardsharing (att dela kort), kommer därmed att omfattas av det kriminaliserade området.

För att någon ska kunna bereda sig olovlig tillgång till en viss tjänst förutsätts i regel också att denne aktivt införskaffar den utrustning som krävs. På den kommersiella sidan är försäljning förbjuden och det är då naturligt att överväga en kriminalisering också av anskaffandet. Advokatsamfundet har i sitt remissvar anført att en kriminalisering av själva anskaffningen av utrustningen skulle leda till en alltför långtgående straffbarhet för privatpersoner. Regeringen menar dock att det i sammanhanget bör understrykas att en privatperson som aktivt anskaffar avkodningsutrustning för att olovligen bereda sig tillgång till en viss tjänst därigenom även främjar den olagliga försäljningen och bidrar till att skapa en marknad för verksamhet som kan orsaka stora skadeverkningar för leverantörerna och också genom högre avgifter drabba dem

som tecknar abonnemang på tjänsterna. Regeringen delar därför promemorians bedömning att även olovlig anskaffning av avkodningsutrustning för privat bruk bör omfattas av det straffbelagda området.

Om enbart privat olovlig användning eller anskaffning av avkodningsutrustning skulle förbjudas innebär detta att det fortfarande skulle vara tillåtet för en privatperson att sprida avkodningsutrustning om det sker utan kommersiellt syfte. Regeringen anser inte att detta är rimligt eftersom den som sprider avkodningsutrustning underlättar och gör det möjligt för andra att faktiskt använda avkodningsutrustningen för att ta del av skyddade tjänster. Regeringen föreslår därför en kriminalisering av olika former av privat olovlig spridning av avkodningsutrustning för att ytterligare förbättra skyddet. Regeringen anser att det finns övervägande skäl för att utöka det kriminaliserade området när det gäller tillverkning, import, distribution, försäljning, uthyrning och installation till att även omfatta olovliga förfaranden som sker utan kommersiellt syfte.

Regeringen föreslår att straffet för privat olovlig hantering genom användning eller anskaffning av avkodningsutrustning ska vara böter. Straffet för övrig olovlig hantering av avkodningsutrustning ska vara böter eller fängelse i högst två år. När det gäller den utökade kriminaliseringen av tillverkning, import, distribution, försäljning, uthyrning och installation som sker utan kommersiellt syfte kan det i och för sig röra sig om ett begränsat förfarande från en person till en annan och normalfallet bör då vara böter. Det kan dock förekomma fall där förfarandet innebär att ett större antal personer får tillgång till en tjänst. I sådana fall kan skadeverkningarna bli stora och det finns skäl att markera detta genom straffskalans utformning, vilket innebär böter eller fängelse i högst två år.

I ringa fall ska det inte dömas till ansvar. Det kan inte uteslutas att det kan uppkomma situationer där ett viss förfarande omfattas av det straffbelagda området, men det framstår som för långtgående att döma till ansvar enligt straffbestämmelsen. Som exempel nämns att en person för en närståendes räkning utför en enklare installation i samband med olovlig anskaffning eller användning för privat bruk. Ett annat exempel där en gärning bör kunna bedömas som ringa är enligt regeringen användning som skett i en mycket begränsad omfattning.

Avkodningslagen ska inte tillämpas på gärningar som är belagda med straff enligt brottsbalken.

Regeringen föreslår även att försök till sådana brott som består i tillverkning, import, distribution, försäljning, uthyrning eller installation ska vara straffbelagt. Försök till brott ska dock endast vara straffbelagt om brottet, om det hade fullbordats, inte skulle vara att anse som ringa.

Motionen

I följdmotion 2013/14:K20 av Mia Sydow Mölleby (V) m.fl. begär motionärerna att riksdagen ska avslå regeringens förslag till ändringar i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning.

Motionärerna anser att det inte finns något behov av att utvidga avkodningslagens kriminalisering till privat hantering eftersom delar av de handlingssätt som används vid olovlig hantering av avkodningsutrustning redan täcks av befintlig strafflagstiftning. Vidare delar motionärerna Stockholms universitets uppfattning att det inte är tillräckligt utrett huruvida omfattningen och skadeverkningarna av olovlig hantering av avkodningsutrustning utgör skäl för en mer repressiv hållning.

Motionärerna delar samhällsintresset av att ingripa mot den som privat använder avkodningsutrustning på ett sådant sätt att han eller hon bereder sig tillgång till en tjänst utan tjänsteleverantörens godkännande och anser att upphovsrättsinnehavare måste få betalt för det de skapar. Avkodningslagen bör dock jämkas samman med gällande upphovsrättslagstiftning med en lagstiftningsteknik som motsvarar bestämmelsen i 53 § andra stycket upphovsrättslagen, i vilken det föreskrivs att inget ansvar ska ådömas den som för sitt enskilda bruk kopierar ett datorprogram.

I likhet med Advokatsamfundet anser motionärerna att en kriminalisering av anskaffningen av avkodningsutrustning skulle innebära en alltför långtgående straffbarhet för privatpersoner och dessutom medföra en rättsosäkerhet, där principen om allas likhet inför lagen åsidosätts.

Motionärerna är därmed kritiska till propositionens innehåll och anser att det i dagsläget saknas övervägande skäl för att utvidga avkodningslagens kriminalisering till privat hantering.

Utskottets ställningstagande

Utskottet delar regeringens bedömningar i propositionen om att det finns ett behov av att kriminalisera även privat olovlig hantering av avkodningsutrustning. Utskottet tillstyrker regeringens lagförslag och avstyrker motion 2013/14:K20 (V).

Reservation

Olovlig hantering av avkodningsutrustning (V)

av Mia Sydow Mölleby (V).

Förslag till riksdagsbeslut

Jag anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 1 borde ha följande lydelse:

Riksdagen avslår regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning. Därmed bifaller riksdagen motion

2013/14:K20 av Mia Sydow Mölleby m.fl. (V) och avslår proposition 2013/14:123.

Ställningstagande

Enligt min mening finns det inte något behov av att utvidga avkodningslagens kriminalisering till privat hantering eftersom delar av det handlingssätt som används vid olovlig hantering av avkodningsutrustning redan täcks av befintlig strafflagstiftning. Det är inte heller tillräckligt utrett huruvida omfattningen och skadeverkningarna av olovlig hantering av avkodningsutrustning utgör skäl för en mer repressiv hållning.

Jag delar samhällsintresset av att ingripa mot den som privat använder avkodningsutrustning på ett sådant sätt att han eller hon bereder sig tillgång till en tjänst utan tjänsteleverantörens godkännande. Upphovsrättsinnehavare måste få betalt för det de skapar. Avkodningslagen bör dock jämkas samman med gällande upphovsrättslagstiftning med en lagstiftningsteknik som motsvarar bestämmelsen i 53 § andra stycket upphovsrättslagen, i vilken det föreskrivs att inget ansvar ska ådömas den som för sitt enskilda bruk kopierar ett datorprogram.

I likhet med Advokatsamfundet anser jag att en kriminalisering av anskaffningen av avkodningsutrustning skulle innebära en alltför långtgående straffbarhet för privatpersoner och dessutom medföra en rättsosäkerhet, där principen om allas likhet inför lagen åsidosätts.

Jag är kritisk till regeringens förslag och anser att det i dagsläget saknas övervägande skäl för att utvidga avkodningslagens kriminalisering till privat hantering. Riksdagen bör därför avslå regeringens förslag till ändringar i lagen om förbud beträffande viss avkodningsutrustning.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Propositionen

Proposition 2013/14:123 Olovlig hantering av avkodningsutrustning:

Riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning.

Följdmotionen

2013/14:K20 av Mia Sydow Mölleby m.fl. (V):

Riksdagen avslår regeringens förslag till ändringar i lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning.

BILAGA 2

Regeringens lagförslag

Förslag till lag om ändring i lagen
(2000:171) om förbud beträffande viss
avkodningsutrustning

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2000:171) om förbud beträffande viss avkodningsutrustning

dels att 5–7 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 6 a §, av följande lydelse.

*Nuvarande lydelse**Föreslagen lydelse*

5 §

Avkodningsutrustning får inte yrkesmässigt eller annars i förvärvssyfte tillverkas, importeras, distribueras, säljas, hyras ut, innehas, installeras, underhållas eller bytas ut i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande.

Avkodningsutrustning får inte tillverkas, importeras, distribueras, säljas, hyras ut eller installeras och inte heller yrkesmässigt eller i förvärvssyfte innehas, underhållas eller bytas ut i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande.

Avkodningsutrustning får inte heller anskaffas eller användas för privat bruk i syfte att göra en tjänst som omfattas av lagen tillgänglig i tolkningsbar form utan tjänsteleverantörens godkännande.

Med import avses införsel av en vara till Sverige från en plats utanför Europeiska unionen.

6 §¹

Den som på annat sätt än genom import uppsåtligen bryter mot 5 § skall dömas till böter eller fängelse i högst två år.

Den som på annat sätt än genom import bryter mot 5 § första stycket ska dömas till böter eller fängelse i högst två år.

Den som bryter mot 5 § andra stycket ska dömas till böter.

I ringa fall ska det inte dömas till ansvar enligt första eller andra stycket.

Om straff för olovlig införsel finns bestämmelser i lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

¹ Senaste lydelse 2000:1261.

6 a §

Till ansvar enligt denna lag ska det inte dömas om gärningen är belagd med straff i brottsbalken.

7 §

För försök till brott enligt *denna lag skall dömas till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.*

För försök till *ett sådant brott enligt 6 § första stycket som om det fullbordats inte skulle ha varit att anse som ringa, ska det dömas till ansvar enligt 23 kap. brottsbalken.*

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 2014.